

1. Als één team te strijden voor het Evangelie van Jezus

Engeland heeft gewonnen. Het Engelse vrouwenvoetbalteam is Europees kampioen geworden, onder leiding van de Nederlandse coach Sarina Wiegman. Voor haar was het de vijfde keer dat zij met een landelijke ploeg kampioen werd. Met het Nederlandse vrouwenteam won ze het EK (het Europees Kampioenschap) en het WK (het Wereldkampioenschap) en met het Engelse vrouwenteam won ze het EK, het WK en nog een keer het EK. Een journalist vroeg aan haar: 'Wat is uw geheim?' Waarop ze zei, eigenlijk heel bescheiden: 'Ik denk dat ik redelijk mensen bij elkaar kan brengen.' Uiteindelijk is dat het állerbelangrijkste in een team: dat je sámenwerkt. Dat je niet úít elkaar groeit, maar dat je steeds meer náár elkaar toegroeit.

Paulus wist zich ook onderdeel van een team. Hij schrijft hier in Filippenzen 4 over twee vrouwen, Euodia en Syntyche, die (aldus Paulus in vers 3) 'samen met mij gestreden hebben in het Evangelie, ook', zegt hij, 'met Clemens en mijn andere medearbeiders, van wie de namen in het boek des levens staan.'

Zie je dat dit een gemengd team is? Mannen en vrouwen, die sámen strijden voor het Evangelie. In de afgelopen periode hebben we in De Samaritaan veel nagedacht over de vraag hoe mannen en vrouwen het best hun rollen kunnen innemen in de gemeente. En vooral hebben we gekeken naar de vraag: kunnen ook vrouwen benoemd worden als ambtsdrager? Wereldwijd wordt daar in de kerk heel verschillend over gedacht. Dat heeft te maken met de vraag hoe je de verschillende Bijbelse gegevens ziet en hoe je ze weegt.

Je voelt wel aan: dat is een belangrijke discussie, die ik hier nu niet even ga samenvatten, we hebben daar als kerkenraad een nota over geschreven. Maar laat één ding heel duidelijk zijn. Alle christenen in alle kerken zijn het met elkaar eens, dat God mannen én vrouwen roept om Christus te volgen en in Zijn dienst te staan, of dat nu wel of niet is in een ambt. Ook hier, in Filippenzen 4, laat God ons heel duidelijk zien dat mannen en vrouwen allebei geroepen zijn om samen, als team, te strijden in de prediking van het Evangelie. En dát is uiteindelijk waar het om draait. Sámen zijn we geroepen. En hoe je dat vervolgens uitwerkt, en wie wát doet, dat is zeker van belang, maar het is vers twee. En laten we elkaar als kerken wel ten volle respecteren, want allebei die standpunten komen voort uit een verlangen om eerbiedig naar de Bijbel te luisteren en met overgave God te dienen.

En als je er zo naar kijkt, wat is het dan prachtig dat in ál die kerken, en ook hier in onze gemeente, mannen en vrouwen samen werken, zij aan zij, met elkaar als team, met volle overtuiging.

Sámen strijden in de prediking van het Evangelie. Dat is dus een strijd! Geloven is niet iets wat alleen een klein déél van je leven betreft. Dat kán het zijn, zélfs al ben je nog zo trouw aan de Bijbel en nog zo overtuigd. Het kan zijn dat je denkt: 'Geloof is heel belangrijk, want alleen als ik Jezus Christus ken, ben ik gered, alleen door het geloof in Hem is er eeuwig leven voor mij.' Dat is ook zo, en ik hoop dat wij allemaal tot die conclusie komen: alléén door Jezus is er redding.

En toch, tóch is dat nog heel beperkt, dan gaat het nog steeds om een klein deel van je leven. Maar het volgen van Jezus gaat om nog veel méér dan dat. Het gaat niet alleen om ónze redding, het gaat ook om de redding van ál die mensen om ons heen.

Geloven, dat wil zeggen: deel uitmaken van een team, dat Gods boodschap doorgeeft. En dat doen we weer allemaal verschillend: de één zorgt voor iemand in z'n straat, en straalt op die manier de liefde van Jezus uit, een ander doet werk in de kerkenraad of in een commissie, de derde zet zich in voor een Platform

Duurzaamheid, de vierde stuurt appjes aan iemand die depressief is. Maar allemaal zijn we geroepen om onze plaats in te nemen. Euodia en Syntyche hebben samen met Paulus gestreden in de prediking van het Evangelie, ook met Clemens en de overige medearbeiders. En de vraag vanmorgen is: welke plaats neemt u in? En jij? Wat ga jij doen in het nieuwe seizoen?

Er ligt heel veel werk, hier in de stad, en misschien in je kring van collega's, of van medestudenten, of in de familie of in de buurt. En er is een brede kring van voorbidders nodig. Mensen die dagelijks, misschien wel vanaf hun ziekbed, meestrijden door mee te bidden of God openingen wil geven, of Hij harten van mensen wil winnen

voor Jezus. Het is nu heerlijk vakantietijd, maar denk er maar over na: wat is jouw plaats in Gods team na de zomer?

2. Als je in een team werkt, kun je je geen ruzies veroorloven

Ja, en juist als je als team werkt, dan kán het niet, dat je onderling met elkaar in de clinch ligt. Dat kunnen we ons niet veroorloven, als team! Dat gáát niet! Ook in de sport gaat dat niet: als een team niet op één lijn zit, dan gaat het niet winnen. Spanningen tussen teamleden verzwakken het hele team! Daarom legt Paulus hier heel bewust de vinger op een zere plek. 'Ik roep Euodia en ik roep Syntyche ertoe op eensgezind te zijn in de Here.' Over dat conflict wil ik vier dingen zeggen.

Het eerste is dit: ook onder christenen komen conflicten

voor. Je denkt misschien: 'Dat is een open deur, daar was ik al wel achter.' En toch: áls er een conflict is tussen christenen, dan roept iedereen: 'Hoe kán dat nou, en dan nog wel in de kerk?' De

Bijbel is ontzettend realistisch: christenen zijn zondaars, net als alle andere mensen. Net zo goed of net zo fout, net zo kwetsbaar, net zo verstandig of net zo dom, mensen met alles erop en eraan. Zondaars!

Wat is dan het verschil? Het verschil is, dat christenen zeggen: 'Die zonde, daar kan ik niet zomaar mee blijven leven, nee, ik heb verzoening nodig. Ik heb Jezus nodig. En God zij dank is Hij voor mijn zonde gestorven aan het kruis. En als het met Hem goed is, wil ik het ook goedmaken met anderen, voorzover ik dat kan.' Dát is het verschil. Christenen maken dus, net als andere mensen, ruzie! Helaas! Euodia en Syntyche, de Bijbel is er héél eerlijk over. En tegelijk: áls je weet dat Jezus voor jouw zonden is doodgemarteld, dan zul je niet zomaar doorleven. 'Nou, dat mens kan opvliegen, die Euodia. "Goede reis" betekent haar naam. Nou, eh: goeie reis, en kom nooit meer terug!' Of omgekeerd: 'Syntyche? "Geluk"! Dat betekent haar naam. Nou, veel geluk! En ik hoop je nooit meer te zien!'

Als je hebt ontdekt wie Jezus is, en wat Hij heeft gedaan, en dat jouw leven gekocht is en betaald is met bloed, dan ga je ánders leven. En áls er dan een conflict is, dan kun je niet anders dan daaronder lijden, en dan sta je niet toe dat er een wortel van bitterheid in je hart gaat groeien.

Dat is het eerste: ook christenen maken weleens ruzie. Helaas. Daar moet je niet van schrikken. En daarvoor moet je niet de gemeente uitlopen, en denken: 'Ze bekijken het allemaal maar.' Nee, christenen zijn zondaren. Maar tegelijkertijd: met het oog op Christus kunnen we ons nooit bij conflicten neerleggen. Nooit! Altijd zal het verlangen groeien om het toch goed te krijgen. Dat is één.

Het tweede wat mij opvalt in dit gedeelte, is dat Paulus naar deze twee vrouwen toe niet neerbuigend doet. Die neiging zou je heel makkelijk kunnen hebben: 'Nou, zeg, twee vrouwen die met elkaar rollebollend over straat gaan. Sjonge, jonge, dat is me

wat...' Zo gaan wij er vaak mee om, toch? Dan kijk je erop néér, als twee mensen in een conflict verzeild zijn geraakt. En dan weten we het ook allemaal precies: 'Waar twee kijven, hebben twee schuld.' En wij kunnen ons imago weer een beetje oppoetsen, want op die manier ruzie maken, dat zouden wij nóóóit doen.

Nee, dán Paulus. Die kijkt niet neer op deze twee vrouwen. Integendeel! In deze brief, die publiek wordt voorgelezen in de hele gemeente van Filippi, onderstreept hij *nóg* eens hoe *hóóg* hij deze vrouwen heeft staan. 'Ze hebben samen met Clemens en mij gestreden in de prediking van het Evangelie.' Dat geldt voor allebei. En Paulus kiest dus ook duidelijk geen partij. Bij ons is dat vaak anders. Je kunt zó snel je oordeel klaar hebben! Paulus doet dat niet. Hij laat zien: 'Ook als iemand in een conflict verzeild is geraakt, blijf dan respectvol, naar de éne partij, maar óók naar de andere partij.' Dat is het tweede. Kijk nooit neer op mensen die in een ruzie zijn terecht gekomen. Het kan je ook zelf overkomen. En dan ben je blij met mensen die je serieus blijven nemen. Zoals ook God Zelf ons serieus blijft nemen. Altijd!

Het derde dat we kunnen leren vanuit dit conflict, dat is, dat er vaak een derde nodig is om de tweede partijen bij elkaar te krijgen. Paulus schrijft: 'Ja, ik vraag ook u, mijn oprechte metgezel: help deze vrouwen.' Wie is dat, die oprechte metgezel? Nou, dat is niet helemaal duidelijk. De brief is gericht aan de gemeente in Filippi. Misschien is deze oprechte metgezel één van de voorgangers van de gemeente? Wat ook nog kan, is dat we het Grieks hier anders moeten vertalen, en dat het Griekse woord voor 'metgezel', het woord 'syzygos', dat dat een naam is. Dan staat er: 'Ik vraag u, mijn trouwe Syzogos, help deze vrouwen.' In ieder geval is het dus wel duidelijk dat Paulus een derde bij de zaak wil betrekken. Waarom? Om Euodia en Syntyche te helpen. Dat kan alleen maar goed gaan als allebei de partijen diep in hun hart een oplossing willen. Maar ook al wil je wel, soms kún je de weg naar elkaars hart niet meer vinden. En dan heb je iemand van buiten nodig om te helpen. Denk maar aan Het Familiediner, dat EO-programma. Ook daar is een derde partij nodig, Bert van Leeuwen van de EO, en iemand uit de familie die graag de zaak goed wil krijgen, en wat zie je dan? Wonder boven wonder lukt het dan óók nog heel vaak!

Maar de hamvraag is toch: is er van binnen dat verlangen om het goed te krijgen? Als dat verlangen weg is, dan... zou je kunnen zeggen... dan is Jezus voor niets gestorven. Want dan heeft Zijn dood aan het kruis geen effect meer. Hij stierf om mensen te verzoenen, met God en met elkaar, maar dan is er geen verlangen meer naar verzoening. Overigens wil dat niet zeggen, dat er geen recht moet geschieden. God is een God van liefde én recht. Waarom stierf Jezus? Omdat voor onze zonde móést worden betaald. Het kwaad kan niet ongestraft blijven. Hoe worden wij verzoend met God? Door te erkennen dat we schuldig zijn, en vergeving te vragen. Dan is er ruimte voor verzoening. Euodia en Syntyche, ze moeten naar God toe en naar elkaar toe schuld belijden. En om vergeving vragen. Dan komt er ruimte voor verzoening, en voor echte vrede. En een derde partij kan helpen om je in de spiegel te laten kijken. Wat heb ik nou eigenlijk gedaan bij die ander? Hoe ben ik op die ander overgekomen?

Een derde erbij, dat kan heel goed zijn. Maar je moet er niet te lang mee wachten. Want dan zijn de verhoudingen steeds verder verziekt.

En dan het vierde: verzoening doet je zo goed! Je ziet hier, in dit stukje, dat Paulus een klemmend beroep doet op Euodia en Syntyche om zich te verzoenen. Waarom? Omdat verzoening je zó ongelooflijk veel goed doet! Verzoening is zó'n grandioze overwinning op de satan, die altijd maar wil stoken en mensen tegen elkaar wil opzetten en die al het goede en mooie tussen mensen kapot wil maken. Verzoening geeft zo'n ontzettende opluchting. Wat zou dat toch een hoop gezondheidsproblemen oplossen, als er meer verzoening was! Wat zou dat een hoop eczeemplekken schelen, en hartritmestoornissen en hoge bloeddruk en zere ruggen! Het is niet voor niets, dat de Here uit is op verzoening, met Hem en met elkaar!

En Paulus schrijft niet voor niets: 'Wees eensgezind in de Here!' Weet je wat dat betekent? Dat wil zeggen, dat je denkt: 'Oké, die ander heeft me onrecht aangedaan, ik had echt reden om kwaad te zijn, en ik vind het nog steeds moeilijk om me er overheen te zetten, maar ik heb een Heer, Jezus Christus, en die is genadig naar mij. Zou ik dan niet genadig zijn naar die ander? En zéker als die ander dezelfde Heer dient. En Jezus is háár genadig. Zou ik haar dan níét genadig zijn?' Zo ben je eensgezind in de Here. Jezus overbrugt onze tegenstellingen. Weet je waar je elkaar vindt? Aan de voet van het kruis.

Rond 1900 dreigde er oorlog tussen Argentinië en Chili. Er was meningsverschil over hoe de grens moest lopen. Hoorde een bepaald stuk land nu bij Argentinië of bij Chili? Op 1 november 1900 publiceerde Paus Leo XIII een encycliek, waarin hij de hele wereld opriep om Jezus Christus te erkennen als Verlosser. En tegelijk was dat een oproep aan alle overheden, om in vrede hun meningsverschillen op te lossen. De regeringen van Chili en van Argentinië luisterden. Ze riepen de hulp in (daar heb je die derde weer) van Amerika en Engeland, en er kwam geen oorlog. Toen was er een bisschop, die kreeg een idee. Hij zei: 'Om dat te vieren, dat er geen oorlog kwam, en om dat in herinnering te houden, moeten we op de grens van Argentinië en Chili een beeld oprichten van Jezus Christus, met daaronder de woorden die Hij sprak uit Johannes 12: 32: "Als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik állen naar Mij toe trekken." Allen! Eén grote familie. Vandaag de dag staat dat beeld er nog steeds. Bij de pas van La Cumbre. De Christus van de Andes, zo wordt het beeld genoemd. In 1937 werd er nog een tekst aan toegevoegd: 'Nog eerder zullen deze bergen tot stof verkrumelen, dan dat Argentijnen en Chileenen de vrede breken die zij hebben gezworen aan de voeten van Christus, de Verlosser.' Christus verbindt, Hij is de grote Vredestichter. Hij brengt mensen bij elkaar, in één team. En Hij roept ook ons in Zijn team te strijden voor de redding van mensen. Om méé te strijden, zij aan zij, met elkaar, mannen en vrouwen, jong en oud.

3. Als je meestrijdt, staat je naam in het boek des levens

'En', schrijft Paulus dan, 'wie zo Jezus volgt, en meestrijdt om Zijn vrede uit te delen aan anderen, die mag één ding heel zeker weten: zijn of haar naam staat geschreven in het boek des levens.' Zo eindigt deze tekst. Er is een boek des levens. Eén boek. Niet een boek voor Argentijnen en een boek voor Chileenen. Niet een boek voor Euodia en een boek voor Syntyche. Eén boek. En in dat éne boek is ook ruimte voor jouw naam. Onze naam hier op aarde... vroeg of laat zal die verdwijnen, vergeten worden. Psalm 103: 'De sterveling – zijn dagen zijn als het gras, als een bloem op het veld, zo bloeit hij. Wanneer de wind erover is gegaan, is hij er niet meer en zijn plaats kent hem niet meer. MAAR de goedertierenheid van de HERE is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over wie Hem vrezen. En Zijn gerechtigheid is voor de kinderen van hun kinderen.'

Dát is het perspectief! Dat éne boek des levens! Dat is je vooruitzicht, als je jezelf volledig geeft aan Jezus Christus. Je laat Hem toch niet praten? Want dan mis je het boek des levens. Dat kan óók! Je kunt het ook mislopen. Maar klem jezelf vast aan de Verlosser! Hij wil ook u redden, ook jou, voor tijd en eeuwigheid! Als hier onze naam langzaam vervaagt en vergeten wordt, staat dáár onze naam duidelijk en met nadruk opgeschreven. In het handschrift van de Verlosser, getekend met bloed. Strijd je mee, in het team van Jezus Christus? Neemt u uw plaats in, en jij de jouwe? Deze zomer, en dan daarna in het seizoen dat wacht? Euodia en Syntyche, die hebben elkaar alláng gevonden. Hier op aarde al, denk ik. Vast wel. Maar in ieder geval, daarboven. En zij zelf moedigen ons aan, samen met al die andere strijders, een wolk van getuigen, zingend voor de troon van God - zij moedigen ons aan om eensgezind te zijn. Eensgezind in de Here. En zo zijn we éígenlijk samen één groot team, daar boven en hier beneden, mannen en vrouwen, jongeren en ouderen, al heel lang gelovig of nog maar pás christen. Samen in de dienst van Jezus, samen verlangend naar de dag van Zijn komst. Eén grote familie. Voor altijd één. Amen.